

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סרן עמיחי דורון ז"ל

בן שרה ויעקב

נולד בתל אביב

בתאריך כ"ג בניסן תשי"ב, 18/3/1952

התגורר בתל אביב

התגייס בנובמבר 1970

שרת בחיל השריון

נפל בעת מילוי תפקידו בשרותו

י"א בתשרי תשל"ד, 7/10/1973

נקבר בהר הרצל

אזור: ה חלקה: 3 שורה: 3 קבר: 9

בן 21 בנופלו

קורות חיים

עמיחי, בן שרה ויעקב, נולד ביום כ"ג בניסן תשי"ב (18.3.1952) בתל אביב. הוא למד בבית-הספר היסודי בבית-הכרם בירושלים ואחרי-כן סיים את לימודיו בפנימייה הצבאית שליד גימנסיה הרצליה בתל-אביב. הוא היה תלמיד מעולה ואהב ללמוד. לקראת מבחני הכניסה לפנימייה הצבאית היה עליו לשפר את כושרו הגופני ולשם כך החל לרוץ מספר קילומטרים מדי בוקר בבוקרו. ואמנם בתחילת הלימודים עמד בכל המבחנים, כנדרש. האימונים הגופניים בפנימייה הצבאית היו קשים, אך עמי מעולם לא התלונן ולא סיפר על קשייו. תמיד היה חיוך נסוך על שפתיו והוא היה חוזר ומדגיש כי "אין בעיות". הוא העריך מאוד את המאמץ הכספי שעשו הוריו כדי לאפשר לו ללמוד בפנימייה ועשה מאמצים רבים כדי להוכיח כי אמנם הוא ראוי לכך. מטבעו היה צנוע

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

מאוד ומעולם לא התפאר בהישגיו, שכן סיים בהצטיינות את הלימודים במגמה לאלקטרוניקה בגמנסיה "הרצליה".

עמיחי גויס לצה"ל בראשית נובמבר 1970 והוצב לחיל השריון. לאחר סיום הטירונות השתלם בקורסים מקצועיים, לרבות קורס תותחני טנקים וקורס לקציני שריון, וסיים את כל הקורסים הללו בציונים מעולים. עמי נהג להתייחס אל הטנק כאל חפץ אישי קרוב. הוא היה מדבר על טנקים, החזיק בכיסו חלקי טנקים ואף רכש מכספו צבעים, כדי לקשט את הטנק "שלו". השריון היה בשבילו דרך חיים ומטרה בפני עצמה והוא היה מפקד מסור ודואג לחייליו וקצין אהוב על מפקדיו ועל פקודיו כאחד. כשפרצה מלחמת יום-הכיפורים היה עמיחי סגן-מפקד פלוגת טנקים באזור רמת הגולן. יחידתו השתתפה בקרבות הבלמה, שתכליתם הייתה למנוע את התקדמות הסורים באזור בוקעתה. ביום י"א בתשרי תשל"ד (7.10.1973), יצא לחלץ שני צוותי טנקים, שנשארו בשטח שנכבש על-ידי האויב. תוך כדי תנועה קדימה, הבחין בטנקים סורים, שחולפים לידו, אף-על-פי-כן המשיך במשימתו, וחילץ בקור רוח ובתושייה רבה את הצוותים וגרר את הטנקים לעבר כוחותינו. במהלך הלחימה נפגע הטנק שלו, אך הוא נחלץ והמשיך להילחם מטנק אחר. אחר-כך נפגע ונהרג מפגיעה ישירה בקרב ליד החרמונית. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי בהר-הרצל. לאחר נופלו הועלה עמיחי לדרגת סרן והוענק לו עיטור המופת.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקדו: "על מותו של עמי לא ניתן למצוא נחמה. נמצא נחמה בצורת מותו ובשעותיו האחרונות, שעות שבהן גילה אומץ רב והוכיח כי ספג את כל מה שהושקע בו מילדותו, במשך כל שנות חייו".

↑ לנסעדה

חרמונית

אל-רום

נקודם נפילתו של סרן עצי-דורון

דבשק

← לווטט

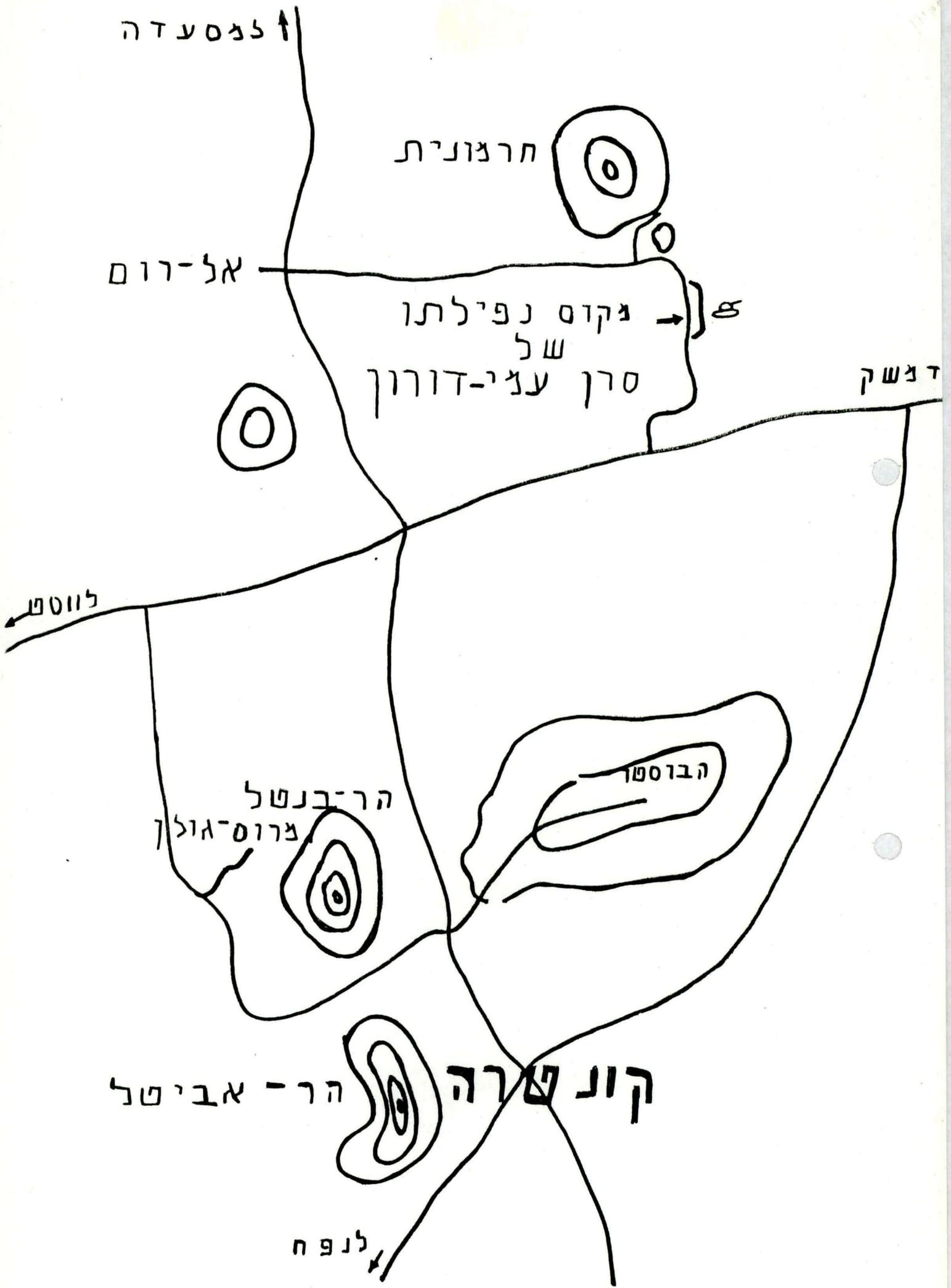
הר-בנטל צרוס-גולן

הבוסטו

הר-אביטל

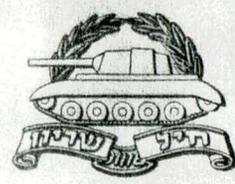
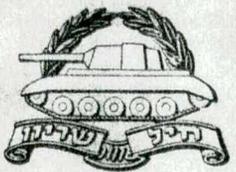
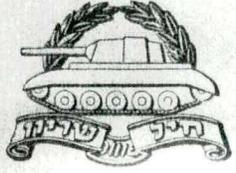
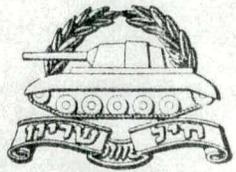
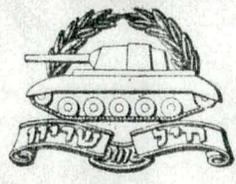
קונטרה

לנפח

תעודה

2119643 סג"מ דורון עמי חש"נ
סס אישי דרגה שם חיל

עבר קורס קציני שריון סחזור נוב" 71

שהסתיים בחארין 3 מרץ 72

בגייסות השריון

ספקד ייסוח שריון
ק/81259 אלוף אדן אברהם
סס אישי דרגה שם

ספקד בגי"ס
ק/215656 אל"מ אבנר עקב
סס אישי דרגה שם

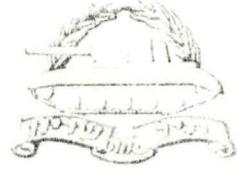
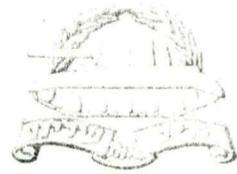
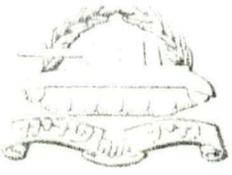
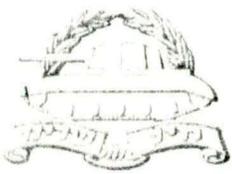
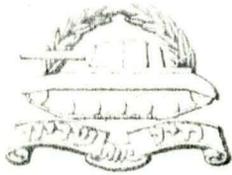

תעודה

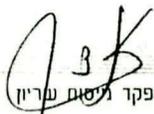
2119643 סמל דורות עמיחי חש"נ
מס' אישי דרוה שם חיל

מפקדי טנקים מחזור אפר' 71 עבר קורס

15 יולי 71 שהסתיים בחארין

בגייסות השריון

מפקד גיסות שריון
81259/ק אלוף אדן אברהם
שם דרגה מס' אישי

מפקד בגי"מ

215656/ק אל"מ אבן יעקב
שם דרגה מס' אישי

פיקוד הרדבה • בסיס הרדבה מס' 1 • בית ספר לקצינים

תעודת גמול

מס' אישי 2119643 רדבה ארער שם דבר רן עמקודי חיל תל"ב

השתתף בקורס קצינים אב"מ מהזור יולי 71

מתאריך 26.7.71 עד תאריך 11.11.71

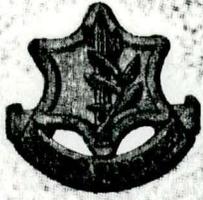
וסיים אותו בהצלחה

ק/303737 אלי"מ בר צבי

כפסד בית הספר

11.11.71
תאריך

טופס
2520/4 (2/60)

**ראש
המטה
הכללי
מסמך את
2119643 דורון עמי'ח**

**למציין
בצבא
הגנה
לישראל**

ב.ד.ב.

דוד אלעזר רבאלוף
רמטכ"ל

ניתן ביום
10 מרץ 1972
בד אדר השלש

המטה הכללי

ראש אגף כח אדם

ט.ל. 69-2376

קד-33 12452

שבח תשל"ד

74 ינו' 21

לכבוד
שרה ויעקב דורון
רח' בן ציון 11
ירושלים

הורים יקרים,

הנדון: העלאה בדרגה -
ק/2119643 סגן דורון עמיחי ז"ל

בנכס, סגן עמיחי דורון ז"ל, שנפל בעת מילוי תפקידו, הועלה לדרגת סרן
מיום 6 אוק' 73.

קבלו נא הודעה זו כביטוי נוסף לרחשי הכבוד והיקר של צה"ל כלפי
בנכס, שהקריב את חייו במערכה על קיום ישראל.

בשם המטה הכללי של צה"ל הנני מביע את רגשות השתתפותנו
באבלכם הכבד.

הרצל שפיר, אלוף

ראש אגף כח אדם

אות מלחמת יום הכיפורים

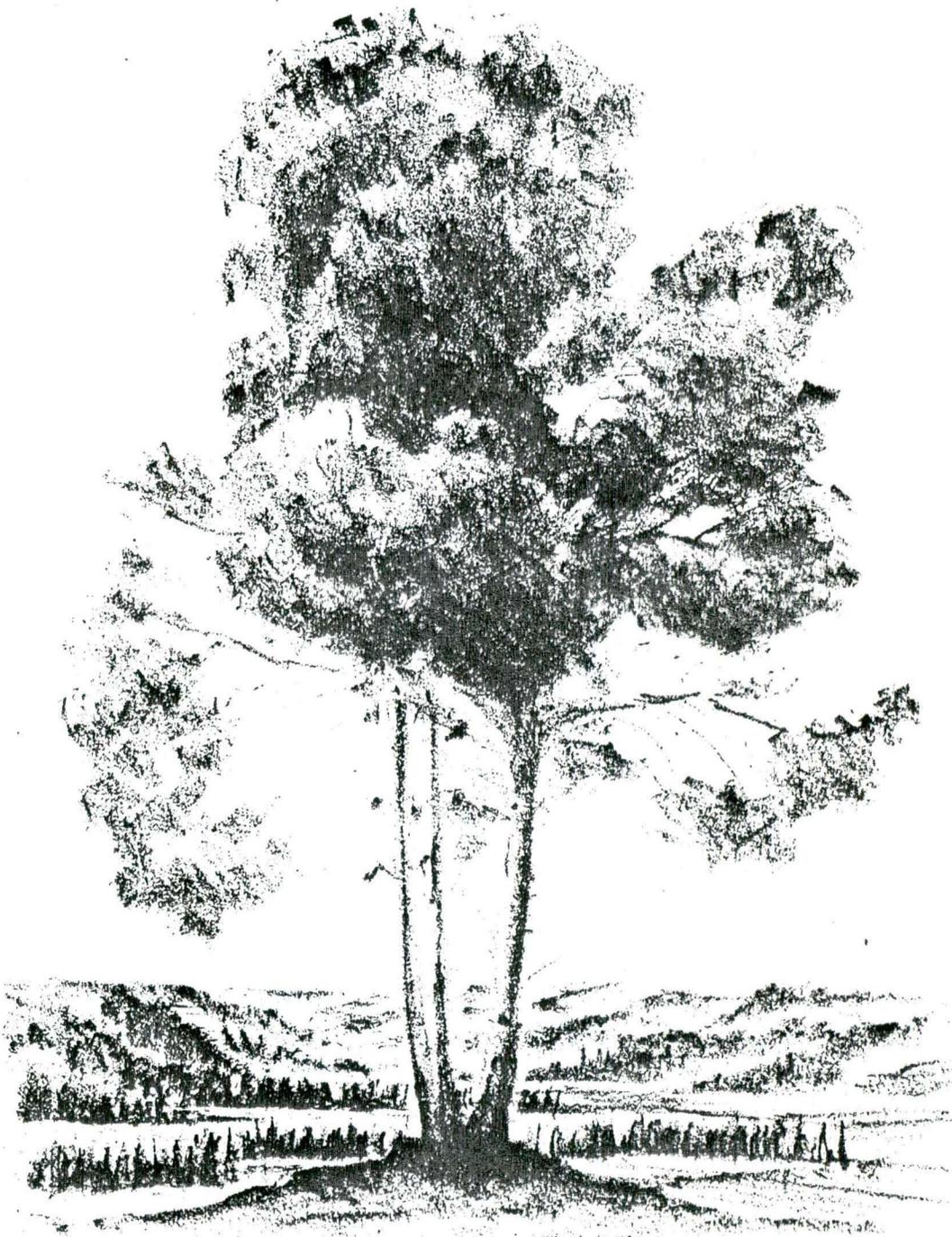

ניתן לסרן דורון עמירוזי פנחס זל:
אשר נטל חלק בהגנת העם והמולדת

צבא הגנה לישראל

ותזרני חיל למלחמה תכריע קמי תחתני (שמואל ב, כב, מ')

קרו קימת לישראל

עץ אחד ביער המגינים

2119643

סיון עמיחי פנחס דורון ז"ל

מנהל המנהל לישראל
נושא במס
את זמן

נסע ע"ז במסד הבטחון - אגף השיקום - המחלקה להנצחת החייל

לזכר בנימין זאבא הירצו יוצרי המסדה הדרדורית הציננת

לזכר בנימין זאבא הירצו יוצרי המסדה הדרדורית הציננת

תרו מן לישראל

תעודת הוקרה וכבוד

לזכרו של

סרן עציחי פנחס דורון, ז"ל

אשר נפל בעת טילוי תפקידו ב-צה"ל
ביום י"א תשרי תשל"ד.

סרן עציחי פנחס דורון, ז"ל

שרת בשירות הקבע ב-צה"ל.

הוא ראה את שירותו כשליחות

ונשאו בעסירות ובאהבה.

נכון ומסור תמיד, הקדיש עצמו

להגברת כוחו של צה"ל ולטיפוח רוחו

כאשר טובת העדינה לנגד עיניו.

הוא נפל ואננו יותר אתנו.

בנופלו הקריב את חייו בעערכה

הגדולה והארוכה לשען חירות ישראל.

זכרו יהיה נצור עמנו יחד עם זכרם

של כל גבורי צבא ההגנה לישראל.

הרצל שפיר, אלוף

ראש עטכ"ל/אכ"א

ט"ז ניסן תשל"ד - 8 אפריל 1974

הגמנסיה העברית "הרצליה"

דורון עמיחי-פנחס

בן יעקב ושרה

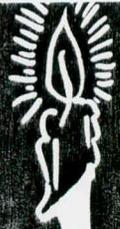
נולד ביום כ"א באדר, תשי"ב, (18.3.52)

בוגר מחזור נ"ח, תש"ל

בוגר מחזור ב' של הפנימייה הצבאית

דרגה צבאית: סרן

נפל ברמת-הגולן.

לזכרם

צבא הגנה לישראל
השלישות הראשית

לכבוד

שם וז'קב צ'כין
מ-3 י"ן
יבולש'ק

משפחה יקרה,

בכוונת צבא הגנה לישראל לפרסם את שמו חללי מלחמת יום הכיפורים.
הפרסום יהיה בחוברת אשר תופץ כאמצעות מוסדות יד-לבנים, עיריות ומועצות
מקומיות ולא בעתונות.

החלטנו לפנות אליכם לפני הפרסום, לשם הצגת פרטי יקירכם כפי שאנו
עומדים לפרסמם.

ואלה הם:-

סי' /	צ'כין	ז'מית. ט'ניס	ז'קב	יבולש'ק
דרגה	שם משפחה	שם פרטי	שם האב	מקום ישוב

באם יש לכם הערות לגבי הפרטים של יקירכם אנא כיתבו זאת על הדף
המצורף ומסרו אותו בידי נציגנו.

בנוסף לכך באם הנכם מסתייגים מפרסום שמו של יקירכם בחוברת,
אנא, ציינו זאת בדף המצורף.

בכבוד וביקר,

ניב מתתיהו, אל"ם

השליש הראשי

מפקדת חטיבה 7

לשכת המפקד

תאריך: 12 דצמ' 73

משפחת דורון היקרה,

בנכס סרן דורון עמיחי נפל במערכה להגנת רמת הגולן באזור
החרמונית ביום א' 7 אוק' 73 י"א תשרי תשל"ד.

בנכס סרן עמיחי ז"ל שירת ביחידתי כתפקיד סגן מפקד פלוגת
סנקים ומילא תפקידו במסירות יעילות אומץ לב והקרבה.

הכרתיו כקצין טוב ומסור בעל רצון רב להתקדם ובמלחמה
כגבר אמיץ אשר מוכן בגופו לעצור האויב.

בשמי ובשם חיילי היחידה הנני מכיע צער עמוק והשתתפות
באבל הכבד.

בהוקרה,

ינוש בן גל, אלי"ם
מפקד החטיבה

למחניים
9.7.74

לשפתה גוון היקרה!

כזה חזנים, גלויה אלתי מתכבם האקל
ואוסת העבודה הקצום אונל דאנו לבקרבם
השאול - בהפחת הפלטים וזכאב היה כה על
התלנו לבוא וזחוק למב אר חקלים הקלים -
ואם נבלל לאמנו בנצל האחיון. ינוש -
בגלל עבודתו המיקלת ואני בגיל מחלה,
אק האחינו אי שהינו עמם באנו

לכז ביקורי החוף ביתכם בתום האחוה
מחנה אורי משק כל הימים טוב, ואלו חז
צבורי, אם לא ינוש, גם עם קלינים מחביב
ואם עם אנשים שלא ילדו ארכם כהלל -
ואזכותכם, כלכם, עמי - ואשפתה - הימים אי
לסוף. לוי - הנלו המסור שלשה תמיד גב נגדל
והרהר לקר לכה - ואם - בצלעות ובגאוה
בה קבאם את קורכם האיום.

מתכבם שהאיתנו אחר התנסו החיים בסין-גם
שה זכאב אי על כזה אכזרה ואופלום אדם -
ולא פלא שלפזרים עדי נפל - גדלו בנים שאלה

וחיים לא הקלו לוי, בלעדי יד ינוש בלטים האחיוה
סל, שכול, למח וזכאון חוברו אגאוה ולעז קמ יחז
חקבם לינו בגאוה ופלול, ורד הוא, יקירי -
ואז מתכבם אנו שואבים כח לבאור.

אנ צופה זיים בו נוכל לבקרבם
אנו היו חקרים ובראיים כפי שלל כלנו הוטל
ובלואר הן נציווננו

ב' ציבור והקברה

ג' ע' בן א' א'

מרים בר-סלום

בתיאור, 8.11.73

לפניה ברוך היקרה.

אני יודעת היקרה את כל המאמץ והאהבה
 שאתה מנסה לתת לי בכל דבר, ואני יודעת טוב
 אתה לא אתה שואב את ידעך ואת כל המאמץ
 שלך, ואני ברוך אתה - כי אתה נחמתי. אבל יש לך אהבה
 עצמי, יש לך אהבה עצמי, אתה לא אתה אתה
 אהבה אתה אתה אהבה אתה.

אני יודעת היקרה את כל המאמץ והאהבה
 שאתה מנסה לתת לי בכל דבר, ואני יודעת טוב
 אתה לא אתה שואב את ידעך ואת כל המאמץ
 שלך, ואני ברוך אתה - כי אתה נחמתי. אבל יש לך אהבה
 עצמי, יש לך אהבה עצמי, אתה לא אתה אתה
 אהבה אתה אתה אהבה אתה.

אני יודעת היקרה את כל המאמץ והאהבה
 שאתה מנסה לתת לי בכל דבר, ואני יודעת טוב
 אתה לא אתה שואב את ידעך ואת כל המאמץ
 שלך, ואני ברוך אתה - כי אתה נחמתי. אבל יש לך אהבה
 עצמי, יש לך אהבה עצמי, אתה לא אתה אתה
 אהבה אתה אתה אהבה אתה.

ארוס בר-שולס

היא טיה ירבה יתר למשי תלמיד "הוא". ירבה
הוטעיה היתה בו, ירבה להטבה - וירבה יקל.
!א פויה לשען אורו טען. אמ, שיה, סוקרה זו
א כשדורטנו נטסה לר, באמ העצמ שפוטנא.
מה קוד אורו זכר? הוב בר אהפא, וירק אינו
יסל זכטא הר. אינו טגבולר - זאלר לירולוק קוטנא
ה בא, אבאו אלירכ ורשומ טעס.

הו ילקים,

לתי בר-שולס.

לשכת הגליל הגדולה
ס ס י י ר א ל
נוסד בשנת תרס"ח 1888

בני ברית

ירושלים: סרכו בני ברית
רחוב קרן היסוד 3/5

נוסד בניו יורק, בשנת תר"ד 1843 הנשיא: מר דוד בלומברג

תל אביב: בית בני ברית
רח' המאספים פינת רח' קפלן
ת.ד. 1035, טלפון 257235-6

חל אביב, ג' בכסלו תשל"ד
28.11.73

לכבוד

האח יעקב דורוך
לשכת "ירושלים"
רח' בן-ציון 11
י ר ו ש ל י מ .

משפחת דורוך היקרה,

בכאב נורא שמענו על נפילתו בגבורה של בנכם עמי
במערכות עם ישראל וקדשיו שהחלה ביום הדין.

איך בכינו מלים של נוחם בשכל הורים את בנם, בן
רב כשרונות רב מעלות, בכאבכם הנורא, יודעים אתם כי
בגופו חסם בנכם את גבולה של המדינה ובמותו הותיר לנו
אח החיים ובזכותו חי העם כולו.

התנחמו נא בנחמת ציון וירושלים.

חועד הפועל
שלמה ל. גרוס
נשיא

ישראל ליון
מפקח

גד אלון
סנינה בור
דוד ברמן
יעקב גפטר
משה דויד
סגני נשיא

יצחק אלפסי
סגן נשיא אקזקוטיבי

חנה קרלן
גזברית

בן ציון באיער
שרונה גיל
מרים הרמן
בנימין ויניק
אביגדור ורשה
סנחס ורשבסקי
חנה קוטין
גוטמן רבינוביץ
שושנה רוטלוי
אליהו שואף
אלפרד שרק
חברים

נשיאים לשעבר
פרופ' דוד ילין ז"ל
השופט גד פרומקין ז"ל
פרופ' אברהם הלוי פרנקל ז"ל
השופט שלום קסאן
אלכסנדר עליאש ז"ל
פרופ' יוסף יואל ריבלין ז"ל
זאב ו. שליצר
השופט ד"ר יוסף מ. לם
ד"ר יהושע מזור
ד"ר בן ציון קאודרס
השופט ישראל ליון

נשיא בית הדין
ד"ר נתן בר זכאי

נציגנו בלשכה העליונה
ד"ר בן ציון קאודרס

ש ל כ ס,

יצחק אלפסי

סגן נשיא אקזקוטיבי.

שלמה ל. גרוס

נשיא הלה"ג

הלשכה הגדולה למדינת ישראל

של הבונים החופשיים הקדמונים והמקובלים

The Grand Lodge of the State of Israel
of Ancient Free and Accepted Masons

תל-אביב, ישראל, תבת דאר 80
-AVIV, ISRAEL. P. O. B. 2080
טל 119 05 251805 ONE

ד" כסלו תשל"ד
29 בנובמבר, 1973

לכבוד
האח הנכבד יעקב דורון,
נשיא לשכת "אלומה" מס' 40
רחוב בן ציון 11
ירושלים.

אחי היקר והנכבד יעקב דורון,

גם אתה שכלת בן במלחמה הנוראה אשר פתחו נגדנו אויבינו האכזריים
ביום הכפורים הקדוש לנו ולכל עם ישראל.

גם אתה ורעייתך וכל בני משפחתך אבלים על נפשו הצעירה והטהורה של
בן שנכרחה בדמי ימיה, שהועלתה לקרבן על מזבח המולדת.

אין בפנינו נחומים לך ולרעייתך ולכל בני משפחתך על אבדן בנכם היקר

ע מ י ח י ז"ל

זכרו יהי חרות בלב כל אחי המיסדר שלנו עם זכרם של כל חיילי צה"ל
אשר נחנו נפשם להגנה על ארצנו ומולדתנו.

ברגשי אחוה ונחומים,

י. טרייביש,
נשיא הלשכה הגדולה

Union of Labour in Eretz-Israel

LABOUR COUNCIL

ההסתדרות הכללית של העובדים בארץ ישראל

מועצת פועלי ירושלים

בתשובה נא להזכיר
In reply please quote

ירושלים כ"ו בחשרי חשל"ד
Jerusalem
בית ההסתדרות 22.10.73
Histadruth Bldg.
טל. 225361
Phone 225361
ת.ד. 238 — מיקוד 91 000 Mikood
P.O.B. 238 —

לכבוד
דורון יעקב ושרה
רח' בן-ציון 11
ירושלים

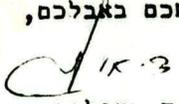
משפחה יקרה,

בצער עמוק קבלנו את הידיעה על נפילת יקירכם דורון עמיחי הי"ד
בהגינו על העם והמולדת.

ציבור העובדים בירושלים שוחף בכאבכם ובאבלכם.

בבנין ירושלים והארץ ובקבוץ גלויות תנחמו.

נצח ישראל לא ישקר.

אחכם באבלכם,

ד. אילון
מזכיר המועצה

(7)

✓

לשבת א' זמני צדק - 5

ארבע זמנים הכבדים עוד צמח דבר לפני המלכה
 כשנה לפני. אלק מה שמאר אצל הצדק
 אלא הם הכבדים שבינו יחד לפני המלכה.
 שבת לא אלה לשבת ב' חיי...
 צה המלך בערב המלך א המלכה בלש
 נדתי זה המקרי לכול הפלוגא וזמני הוא
 נגד ב 100 י' המלך. ישיבה 3 סקרי אלה
 היד נצבתי, המלכה ישיבה ארבעה ישיבה.
 בקו ארבע עם בלי המלך א 500 י' המלך
 ישיבה סקריה לאלו אלה ישיבה אלו ישיבה
 אל המלכה א המלך צה מסך א המלכה
 הכתובות זמני היה עם בלש הכתובות
 ובאלו זמן אלה עם המלכה סקריה ישיבה
 שתי שבת קרה אלה המלך ישיבה ישיבה
 ארבע המלך אלו. ארבע כשבישיבה ארבע המלכה
 ישיבה א זמני ישיבה המלכה סקריה ישיבה
 ארבע המלכה א בלש סקריה ישיבה המלכה
 א זמני בלש זמני ^{המלכה} ישיבה אלו בלש
 צדק בקרי: "בשר א לילה זמני, ארבע
 הכתובות?" אלק כשבישיבה ישיבה
 בלש של קרי ארבע: אלק צדק צדק ישיבה
 ארבע המלכה המלכה ארבע בלש ישיבה

לזכרו של אב' דודון
סוף נשקב פלמג בתוכה 7

ביום כיפור

בשנה ש'ג אור הצהרים הלכה הלחמה
בשנים הפיזו שני מטוסים סורים שגרפו אותנו
מ'צ קובאנו הובאה לשלוח זסנקים ולחפזים
בטח וכן עש'נו כשמת הפסאגה הוסרו
לש' הטנקים הצוותים נכנסו זסנקים
ולאחר המטוסים של המפר בקות ולפי
הוכחה התמנו לנו זכיוון הקו המאסון
באיזור החמאות צפונות זקונותיה
פלאים נסעה בשירי של הכאס כפי
אנסות וזהאז מהר ככל האפשר לקו
הזאסון כראש נסע המ'ם וכסוף השורה
נסע אב' הסמ'ם תפקיבו על הסמ'ם היה
זדבא שכל הפואסה נעה בצורה נטנה
שאין תקלות וגום טנה א'ינו מתעבה
תמיד היה תפקיבו של הסמ'ם זפאל
זפואסה וכך היה אב' סוף מסרה פואסה ת'
זמ'ח' דודון ככ היה שמו אך סוף
קמ'ו ז'ו בקובא עמ'י. אב' הורה עמ'ם
יחסות חזק בעבודתו אך קובא את

תפריצו זה כולם היה מיכר לו מזה
תקופה ארוכה, התנאים היו תמיד כשרים
זמניו וזמניו, זמנים לא היה חשד בקר
אם כלום או בציוו, שטח הפלוגה היה זכו
מזומים ומסודר, החיים יבאו זמנים
ש' אתם כמנון, לפי הצרכים הלו
היה צריך הסמך לבוא, ובטוח הצבא
"הכל היה צריך לבוא" וכאלה הכל
צפוי בתבונה רבה ובטחון רב.
זמנים באים אלו גילו זמנים
רב ונכסו אפילו זמנים הקטנות של
הזירה, אולי עמי לא נחש ולא נשק
עניין הפלוגה היו כמאז באותו זמן
פיקודיו איבדו אלה והערים אלה מאוב.
ש' אולי הסבבה הקשה והרבה תמיד
היה החוק הרחב של פניו של עמי של
אלה "אולי תבוא הכל יליד בסדר עוב עשה
עוב זמנים אך הכל יסתר לבסוף" מילד
של עמי היתה נחיה
בגומות יום הכיפורים אחר ההתחלה
המאסונה עם הכוחות הסורים נחם עם יום
עם פולחן בתורו שנים נגד כוחות
ובים של הסורים והציוו יום עם צוות

זפאצ ברביס אנטקום אא אאמך קרבא
אמטיש'ס שבתו משל אהר'על יום
ביסוליס נשח אע ביליך אהר'על שני
אנג'ים של הפאליטה שנתקעו סמול
בולו אצול ואלתך מאמר אולא'ע מתח
איש אנג'ים וארטיאליה רצובע רצולע
אמאר אהר'על שני אנטקום שבתו אפולח
באליה פסולי.

כער אאמך ביליך פמאשון אהר
אע אע ציוויל אהר אנטקום ציוויל
אח על המתעשת שבתו אהר ציליך
אולא'ע אהר אהר המתעשת אהר
אע אהר אהר אהר אהר אהר אהר
במפירות אהר אהר אהר אהר אהר
אח פסוליס המתעשת אהר אהר
אנפ'ים.

אאמך אהר אהר אהר אהר אהר
אפאצ אע אהר אהר אהר אהר אהר
אצער אהר אהר אהר אהר אהר
אהר אהר אהר אהר אהר אהר
אע אהר אהר אהר אהר אהר אהר
אהר אהר אהר אהר אהר אהר
אהר אהר אהר אהר אהר אהר
אהר אהר אהר אהר אהר אהר

את מצות ישרא' וזו אכן היתה הצדק
אצל פוס

אז היה אמר לעשרים ותנים לקצרים
ומחלים שנתא' הסבוב. פוס יעשינו
למות ציגאג ומות מחלים שבאו וקטלו
אחיהם עסקת בחיבת הסליון המוקמת
ביוגר בחיבת הסליון האמיתית בקצת הפול

יהי צכרם כרוק

אמי אקובי התהילה

סג"כ אלפיאל ציון
ג"ע ביוגר ה'

16.10.70

למ"ח צור"ן

מזב"ב סב"ב 10 ט"מ

נ"ס" + 2 . 3000 / 3000 . 3000 . 70 - 100

מק"ב: 3000 - מק"ב מל"מ: 1000

מזב"ב סב"ב! מק"ב מל"מ 1000

מזב"ב סב"ב . 3000 (מק"ב מל"מ) 1000

מק"ב מל"מ 1000 . 3000

מק"ב מל"מ 1000

מ"ח צור"ן

נשיא מדינת ישראל

ירושלים, טו' בטבת תשל"ד

משפחת דורון היקרה,

אין נחומים על אבדן היקר מכל, ויודע אני שאין בכוחן של מלים להפיג את הכאב והצער. כותב אני אליכם כי אבל אני יחד עמכם ומשתתף בצערכם וביגונכם.

כאבכם הוא כאב האומה כולה, המבכה מרה את כל אחד מיקיריה שנפל במערכה. עמיחי ז"ל נמנה עם הגבורים ששלמו בחייהם על הגנתנו, ושמו יחרת בדברי הימים של עמנו הרצופים מאבק על קיומו.

תפילת כולנו היא, שמלחמת יום הכיפורים שנכפתה עלינו, ואשר תבעה קרבנות כה רבים, תביא בעקבותיה את השלום המיוחל, וכי בזכות גבורינו נזכה לראות מדינת ישראל שלוה ובוטחת שלא תדע עוד מלחמות - ותהא זו גם נחמתכם.

שלכם בהוקרה,

אריאל קלוז

"אני חושב שהאתגר הגדול ביותר לבחור צעיר כמוני - הוא הצבא."

"שמעו תקופת חיי היפה ביותר היתה הפנימיה הצבאית."

עמי אהב את חיי הצבא, את העבודה מבוקר עד שעת לילה מאוחרת. תמיד חיפש משימות ולא פעם היה מפתיע אותי ברעיון חדש. (הדברים היה בדימוי) הוא חיי את העבודה ונהנה ממנה.

היו אצלינו מדי פעם עבודות מיוחדות: טנק בתקע והיה צורך לסיים את העבודה עליו עד היציאה לאימונים למחרת בבוקר. עמי, מבלי שנתבקש (ואולי הופנט מהמראה של אברה צעירים עמלים בשעת לילה מאוחרת) היה בשאר ועוזר בעבודה, ובשעת בוקר מוקדמת עם חיוך של אושר וסיפוק היה מדווח: "הכל צאצא כשיר! החברה הלכו לישון לפני רגעים ספורים."

בימים האחרונים יצא לנו לשוחח רבות. היינו מסיירים במשך שעות רבות ברחבי רמת הגולן במסגרת התפקיד. איש מאתנו לא ציפה למלחמה. עמי: "תראה עד כמה שהחיים שלנו דינמיים". "הבט על עמק החולה והכינרת - תראה איזה ארץ יפה".

יום שבת, מוצאי יום הכפורים, שעות בין ערביים. זה כמה שעות שאנו נלחמים ועד עכשו המצב משביע רצון. הטנקים הסורים בגיזרה שלנו נבלמו, ואנו מת-פרשים לקראת לילה על מנת לשלוט על כל רוחב הגיזרה. רעש טנקים מתקרבים דורך את כולנו. נוצר מגע. אש! הם רבים, והטורחים קצרים מאוד. "קודקוד כאן 2. 2ב שלי בתקע, בסיון לחצו בתקעתי גם אני. מימין לי אני שומע טנקים עוברים אותנו".

חילוץ הטנקים שנתקעו זה כמובן תפקיד בשביל עמי. המשימה קשה ביותר. מבלי לאבד זמן הוא יוצא לדרך. "2 כאן מישנה (סמ"פ), האם אתה בתנועה?". "כאן 2 - שלילי." "כאן מישנה - הנבתי". אנוקת אש גדולה. "כאן מישנה, הדלקתי טנק סורי מטוח אפס. כמה מהם עברו אותנו. ממשיך במשימה". הטורחים קצרים, והמלחמה בעצומה. טנקים סורים רבים דולקים, אך רבים יותר באים במקומם, והסוף בושש לבוא. כל טנק שלנו חשוב כאויר לנשימה. "כאן מישנה. חילצתי את 2 ואת 2ב. מיקמתי אותם בעמדות טובות. בתנועה חזרה". הוא עשה את זאת! עמי הצליח לחלצם ובאותם רגעים לא היה עבורו דבר חשוב יותר מהצלחתו לבצע את המשימה.

יום א' בשעות הבוקר המאוחרות. הלחץ הסורי ממשיך. "כאן מישנה. הטנק שלי בפגע. במצא מימינך. אני מחליף טנק". עמי מוריד מפקד טנק אחר שבפצע בעשניו, דואג לפנותו לקבל טיפול רפואי, ושופס את מקומו בטנק השני. "כאן מישנה. השמדתי טנק נוסף ליד העץ. כנראה שיש שם נוספים. ממשיך!".

לאחר השעה 10 ביום השני למלחמה.

"מישנה כאן קודקוד, עבור!".

"מישנה כאן קודקוד, עבור!!".

"מישנה כאן קודקוד, עבור!!!".

"מישנה כאן קודקוד, עבור!!!!!!".

עמי נפל! טוב לא שמעתי את קולו ברשת הקשר. טוב לא ראיתיו.

בשעת קרב - בשעת אחד הגדולים והחשובים שבהם, ברמת הגולן ליד החרמונית, השאיר עמי את היקר מכל - את חיינו.

א מ י

(אברהם פלנט - מ"פ ישיר של עמי)

מאז מלחמת יום הכפורים עברו חודשים רבים, חודשים שהינם בשבילנו תקופה מלאת חוויות, מתחים ורשמים. לעתים נראה לי שעברו מספר ימים מאז המלחמה, אך כשרואה אני איזה משקע השאירה המלחמה, וכאשר מתחיל אני להתגעגע לאלה שאינם, יודע אני שעברה עלינו תקופה ארוכה. מטבע הדברים שואפים אנו להביט קדימה אל העתיד. הפעם אתם מביטים לעתיד כאשר עמיחי ז"ל לא איתכם וגם לא איתנו.

עמיחי, או כפי שקראנו לו בגדוד - עמי, הגיע לגדוד ושובץ מיד בתפקיד סגן מפקד פלוגה. עמי ראה בצבא, לפחות בשנים הקרובות, את דרכו. עובדה זו היתה קיימת עוד מההחלטה להצטרף לפנימייה הצבאית לפני גיוסו. עמי השתלב יפה בגדוד והיה עובד במרץ רב. למול עיני רואה אני אותו בתפקידו כסגן מפקד פלוגה. לרוב ראיתי אותו בוסע על הקומנדקר כאשר הוא דואג לכל מחסוריה של הפלוגה. פלוגתו, ששטח האימונים שלה היה רחוק, לא פעם אחת היתה תלויה בשרותיו ודאגתו האישית של עמי. עמי היה גם זה שעיצב את מסלול הצוות המחלקה והפלוגה. עבודתו כסגן היתה לעתים העבודה השחורה שמאחורי הקלעים, עבודה שאין ממנה הרבה כבוד והילה. אך מעולם לא שמענו אותו מתלונן על עובדה זו.

ימים מספר לפני המלחמה היה עמי מיועד לעבור קורס מפקדי פלוגות, אך המלחמה מנעה ממנו להצטרף לקורס שלא נפתח. עמי התכוון ברצינות לתחילת הקורס ונראה היה כי התכוון להצליח בו. זוכר אני את עמי בין כל מפקדי פלוגה ח' - פלוגתו של אמי. עמי קלא שמר מרחק בינו לבין שאר סגל הפלוגה, ולא פעם אחת נראה בין מפקדי הטנקים, שותף לשיחות החולין שלהם. במלחמה היה עמי באחד הטנקים הראשונים שעמדו למול האויב הסורי. גיזרת פלוגתו היתה, מיד עם פרוץ הקרבות, לרגלי החרמונית ומדרומה. הפלוגה עמדה בשעות אחה"צ של יום כפור, ושעות הלילה הראשונות כאשר מופעל עליה לחץ של טנקים סורים, אשר ניסו לפרוץ פרץ שיפתח להם דרך לכיבוש רמת הגולן. מאוחר יותר הצטרף יתר הגדוד לעמדות הפלוגה.

עבר עלינו לילה ארוך ומיגע. לילה של פחת מורט עצבים. לילה שבו ניצחו האנשים שהיה בהם הכוח להמשיך ולעמוד בעמדות למרות החסרון הטכני שהיה לנו לעומת הטנקים הסורים. עמי עמד בעמדות ובתותח הטנק שלו הצטרף למונעים מהטנקים הסורים להתקדם. זכור לי מקרה שבו שני טנקים סורים גיראו עוברים אותנו לכיוון מערב, לעבר משק אלרום. הטנקים הסורים המשיכו בתנועה מערבה כאשר חלפו מספר מטרים ליד שני טנקים מפלוגתו של עמי שהיו תקועים בתוך מחפורות. הטנקים התקועים לא היו מסוגלים לזוזו ממקומם ואף להתגבר על התקלה עקב החשיכה וחוסר טנקים בוספים במקום. עמי נסע לחלץ אותם. חססתי לו באותם הרגעים משום שידעתי שעלול הוא להפגע מהטנקים הסורים מטוח קצר מאוד. גם עמי ידע זאת אך המשיך באומץ רב וחילץ את שני הטנקים מתוך המחפורות.

עם שחר הותקפנו ע"י כוח של כחטיבה סורית. ההתקפה נערכה עלינו בצורת תנועת טנקים סורים תוך כדי ירי על עמדותינו ועל הטנקים שלנו. היתה זאת מלחמה לחיים ולמוות. טווחי הירי היו בין 200 ו-1500 מטר. הטנק של עמי נפגע, וללא היסוס הוא רץ והחליף מפקד טנק אחר שנפגע בעינו ותפס פיקוד על הטנק שלו. עמי המשיך בלחימה. עם ד בעמדה מול הטנקים הסורים ופלט מתותחו פגזים נוספים שהדליקו טנקים סורים נוספים. וכשהוא עומד חשוף בצריחו ובעמדת אש נפגע אישית ונהרג במקום.

קיבלתי דווח מרשת הקשר מאמי המ"פ שלו שעמי נהרג. קשה היה לי להאמין באותן השניות הגורליות, אך העובדה היתה בכזבה ועמי פונה לאחור. פלוגתו של עמי נפגעה קשה באותו קרב גורלי. נצחונינו באותו קרב והיכולת שלנו לבלום את הסורים הינו בחלקו הגדול שייך לפלוגה זו. בפלוגה נהרגו מפקדים רבים. עובדה זו היתה הוכחה ברורה שנפגעו כאשר עמדו בעמדה ובגופם מחוץ לצריח. בעמידתם זו הגנו על כל הטנק ורק חלקו העליון של הצריח, שהינו הכרח בעמדה, היה חשוף כלפי האויב. הצטרפו לעמי באותו בוקר מן הפלוגה גם ברזילי, אדרי, יאיר, אביבועם, בועז, אמיר והרצל.

על מותו של עמי לא ניתן למצוא נחמה. נמצא נחמה בצורת מותו ובשעותיו האחרונות. שעות שבהן גילה אומץ רב, והראה את אשר השקעתם בו במשך כל שנות חייו מילדותו. כוח וגבורה זו הינה בראש ורשונה תוצאה מחינוך ואוירה שאליהם הוא היה שייך בשנות חייו. ואתם הורים יקרים, שרה ויעקב, רק עם מבט קדימה אל העתיד יתן את מכוח להמשיך לחיות ולזכור.

חזקו ואמצו!

שלכם, סא"ל אניגדור קהלני.

סרן עמיחי דורון ז"ל

עמיחי נולד ביום 18.3.1952 בתל אביב, להוריו טרה ויעקב, ופחות משנה וחצי לאחר אחיו הנכור רפאל, יבל"א. לאחר שלוש שנות חייו הראשונות בשכון צבא הקבע אשר בקרית שלום, עברה המשפחה לגור בבוה מונוסון - בדרך לצמל תעופה לוד. בית בודד עם דונם אדמה שעליו עצי פרי, עצי בוי ודשא, ואוירה כפרית במסגרת חברתית קטנה (מאה משפחות בלבד), הוו רקע נהדר להתחלה של חיים מלאי חוויות ילדות. החופש, הנוף והאוירה המשפחתית בשכון זה היו הבסיס להתפתחותו הנפשית העשירה של עמיחי, אשר נתנו לו את זקיפות הקומה והבטחון העצמי לשאר שנותיו המעטות. מספר חודשים לפני מלחמת "קדש" נולדה האחות דבורה, אשר היתה כמו צעצוע לשני האחים אשר גדלו כמו זוג תאומים. בשנים שלאחר מכן היו בזכרים בחיי האידיליה של ביתם בבוה מונוסון, והיו מבקרים שם לעתים כדי להרגיש מחדש את אושר ימי הילדות.

בשנת 1961 נקטעה האידיליה הזאת עם עקירת המשפחה לירושלים. המעבר הפתאומי ממרחב פפרי לדירה קטנה יחסית, בכית משותף היתה גורם מדכא במקצת. הצפיפות שאליה לא היו מורגלים בביתם הקודם, כולל את הולדתה של האחות דפנה בשנת 1963 - גרמו למתח ש כל שהוא, ולא תרם דבר לשובה של האוירה הקודמת. יתכן שמצב זה היה גורם מדרבן להחלטתו של עמיחי להרשם לפנימיה הצבאית בתל אביב, עם סיימו את ביה"ס העממי בבית הכרם.

עצם החלטתו זאת היתה מפתיעה מעיקרה. בגיל זה היה עמיחי ילד שמבטן ואפילו די עצל מבחינה פיזית. למרות היותו המצטיין בכחה בלמודים, לא היה נראה לנו כדמות שתאימה לקריירה צבאית, המבוססת בעיקרה על כושר גופני. אבל החלטתו היתה היתה בחושה ובעשו סדורים כספיים לממוש למודיו.

את המבחנים העיוניים עבר כלאחר יד, בהתמודדות עם מאות מועמדים על מספר המקומות המצומצם בפנימיה. רק המבחנים הפיזיים חייבו אותו - "לשפר את הכושר הגופני" כתנאי בל יעבור. עמיחי לקח את העניינים ברצינות כדרכו, והחל רץ כל בוקר ק"מ מספר בשכונה, כאשר אחיו רפאל מתלווה אליו לעתים, בעיקר כעידוד נפשי. ואכן, לקראת שנת הלמודים הוא עמד במבחני הכושר הגופני כנדרש.

שעות הבוקר ואחר הצהרים הוקדשו בפנימיה הצבאית ללמודים בגמנסיה "הרצליה" ממש כמו יתר תלמידי התיכון. ואילו הערבים והשבתות, החגים ושאר החופשות מבית הספר הרגיל הוקדשו לאמונים. לא פעם היו חוזרים ממסע אלובקות ממושך בחצות ליל, ולמחרת קמים ליום למודים רגיל. כמוכן שהשנה הראשונה היתה הקשה מכולן, וחלק מחבריו "נשברו" ונשרו מהפנימיה. ואילו עמיחי מעולם לא התלונן, וגם לא ספר על הקשיים שעליו להתגבר. תמיד קבל את הוריו בחיוך כאילו שאין לו בעיות, וקבל בתודה את כל מה שהובא לו. מעולם לא בקש דבר לעצמו, אלא אם כן יכול היה להתחלק בו עם חבריו. הוא העריך מאוד את המאמץ הכספי שהוריו עשו לשם החזקתו בפנימיה, ועשה מאמצים להוכיח כי ראוי הוא לזה.

אלא שהסתגרות בפשיטת זאת, בכדי למנוע מהוריו סבל בפשי עקב הבעיות שודאי היו לו, החטיאו את המטרה. הם דוקא כן רצו לחלוק אתו את בטל הבעיות, ולעזור לו להתגבר עליהן מתוך בסיון החיים שלהם. שני ההורים, בהיותם חניכי תנועות בוגר וחברי "ההגנה", ואשר בטלו חלק פעיל יחד עם הדור אשר הקים את המדינה - היו גאים על כך שעמיחי בחר להיות איש צבא ההגנה לישראל. מעולם לא לחצו עליו לספר על חוויות והתלבטויות, אם כי חוסר קרבה רגשית זאת העיבה על אושרו בנן כזה. את רחשי לבו היו צריכים ללמוד מידי אחיו או מתוך שיחות עם חבריו לכתה. הרבה דברי שבח שמעו מפי מוריו בגמנסיה או מפקדיו בפנימיה, אך מעולם לא מפי עמיחי עצמו.

למרות שגמר בהצלחה את המגמה באלקטרוניקה, לא רצה להמשיך במקצוע זה בצבא. חלומו הגדול היה להתקבל לקורס טייס, כמו אחיו הבכור רפאל. אלא שבהיותו מרכיב משקפים צמצם הדבר ממנו. לכן העביר את כל אהבתו לשריון, ויחסו לסנק היה סמך כלא יאומן. נכל חופשותיו היה מרבה לדבר על טנקים, ובכיסיו החזיק חלקי טנק כמו אספן את תחביביו. היה קונה בכספו צבעים כדי ליפות את הסנק האישי שלו, ומטפל בו כמו חובב מכונניות ברכבו. היתה לו אמביציה להתעלות בהשגיו הצוות שלו, לכן דאג לרווחתם בדברים קטנים בכדי לעודדם ליתר מאמץ ורצון להשגים עוד יותר טובים. את כל הקורסים עבר בהצלחה מירבית כאשר מטרתו ברורה לפניו שעליו להיות טוב, על מנת לבצע היטב את התפקיד אשר צה"ל הטיל עליו. השריון היה עבורו דרך חיים ומטרה בפני עצמה, ולא חשש אפילו להסתכסך עם מפקד בכיר משום שלא כך ראה את יעודו של השריון / בצה"ל - כפי שהמפקד נתן את ההוראות.

עמיחי שאף תמיד להיות בגיזרה פעילה ולא "לבוך" באזור שקט, כאשר האמונים הם העסוק העיקרי. לכן שמח כאשר בצטווה להעלות את הגדוד לרמת הגולן כשבוע לפני ראש השנה, מפני שהאזור היה ידוע בפעילותו. הודיע להוריו על ידי מישהו שחופשתו המיועדת גדחתה ורק בחופשת מספר שעות לפני ראש השנה בודע לבו שהגדוד נמצא בצפון. היה מלא מרץ וציפיה לקראת פעילות מנצעת אשר לדעתו אין מנוס ממנה. "להתראות לאחר המלחמה" אמר כאלו / בצחוק וחזר ליחידה.

זכינו - וקיבל עוד מספר שעות של חופשה לפני יום הכפורים, לדברי חבריו כהערכה על פעילות מסוימת עבור הגדוד. רוב השעות האחרונות נוצלו על ידו לכל מיני הכנות אשר עליהן לא דבר. היה, משום מה, חבאב יותר מאשר בפעמים הקודמות. הירשה, שלא כמנהגו, לאימו לפנק אותו לפני צאתו לדרך. קם בארבע לפנות בוקר לקראת הנסיעה הארוכה לרמה, נפגף ידו לשלום מתוך הגי'פ, ונעלם לעולמים.

את הבשורה המרה שעמיחי בהרג כבר למחרת יום הכפורים, קבלנו רק פעבור שבוע (בגל הראשון של ההודעות), ומאז האבל הולך ומחמיר. אין בחומים לאסון כזה, ומי שלא בפגע אישית לעולם לא יוכל להבין זאת. רק התקוה שקורבן תמים זה לא היה קורבן חנם, יכול במקצת להקל על הכאב.

עמיחי לא היה ילד חברותי במיוחד. שקדנותו היתירה, הרצינות בה לקח את כל אשר הוטל עליו, יושרו שלא היה ניתן לפיצול, ובאמנותו למי שבטח בו - עשוהו לאדם קצת מסוגר. רק מי שהכיר אותו יותר מקרוב (כמו המ.פ. שלו למשל), ידעו עד כמה היה ידיד אמת. היה לו עתיד גדול כקצין בצה"ל, מפני שקורץ מהחומר ממנו בנויים המפקדים הטובים ביותר אשר בצמרת הפקוד. לא היו לו שום נטיות לפרוץ את דרכו קדימה ע"י "מרפקים", כי אם ע"י אצאאאא עבודה קשה ומסורה לתפקיד. לצה"ל אבד קצין טוב, ואילו לנו להורים, אבדה המטרה בחיים - שהיא לגדל משפחה וראות את דור ההמשך.

יש לנו עוד ילדים, והם צותנים - ובבוא הזמן גם יתמו - את המגיע לצה"ל. רצונו של עמיחי היה מתמיד לראות את אחיותיו במדי צה"ל (אחיו רפאל עדין משרת), כי על זה היה מקור גאווה. את רצונו זה אנו נכבד אצאא גם כן, ובגאווה.

זכרו המבורך יחיה אתנו לעד!

דמותו של עמיחי: הרהורים

- א. בתור ילד קטן.
- ב. בבית ספר יסודי.
- ג. בתיכון - בפנמיה.
- ד. בצבא.
- ה. לאחרונה.

בבית ספר יסודי: קראו לו הפרופסור. בינוני בגובה, שמנמן, משקפיים גדולים על פרצופו. אוהב לעשות את הדברים שמעניינים אותו. אחד מהתלמידים הטובים בכיתה, מורים אהבו אותו. המשיך להסתכסך עם חבריו על דברים שאותם ראה אחרת מהם. להסתכסך ולהתפשר. גילה נטיות של עקשנות ורצון להתבלט. כבר אז היה לו חשוב להוכיח את עצמו, ללכת בדרכו לבד, ללא שותפים ללא עזרה. היה לו כתב כה לא ברור שלפעמים הוא בעצמו לא הבין את שכתב.

היתה לו שמיעה אבסולוטית וחוש למוסיקה. נגן בתזמורת הנוער העירונית על חליל צד ואח"כ על קלרינט. היתה לו היכולת לנגן מנגינה רק לפי שמיעה ולאחר בנקל.

בתיכון - בפנמיה: את חייו המפורטים כפי שהיו בפנמיה, את חיי היומ-יום, יודעים חבריו למחזור טוב יותר. הנער השמנמן שבקושי עבר את הריצה במבחני הכניסה לפנמיה הרזה, כתפיו התרחבו, ורק הבטן עצבנה אותו, חמיד נשארה לו כרס קטנטנה ולא בטן ישרה ושרירית. את זה הוא זקף לחובת הגנטיקה. בבואו הביתה לחופשתו היה גאה בהשגיו הפנימיים במישור הצבאי. הלימודים לא היו משאת נפשו ואת עקר ההנאה בבית-הספר, שאב מהחלק המעשי של האלקטרוניקה. בבואו הביתה היה שמח לספר מעלילות הפנימיה. את החוויות המסעות הראשונים את הטרטורים הצבאיים, חקה בהנאה את מדריכיו והיה גאה שהוא חניך הפנמיה ושהוא נש-אר כזה למרות הנשירה העצומה מבין חניכי המחזור.

בבית סרב לעזור בעבודות רגילות או לעזור לאחיותיו בלימודים. לא היחה לו סבלנות לכך וזה ברגיז אותו. אך אם בקשה ממנו לבנות מגבר לפטיפון, לסדר אנטנה לרדיו, לבדוק טרנזיסטור להעביר חוט לרמקול, היה עושה את זה בהתלהבות וחמיד בהצלחה. הרצון לעשות דברים לבד, כמו ידיו, בלי עזרה נשאר ואפילו התחזק. הוא רצה להוכיח את יכולתו לבצע דברים לבד. עקשנותו גברה ולשנות את עמדתו נצרכה לכוחות אל אנושיים. בפנימיה היה פתוח יותר לוייתורים אם כי גם שם, לפעמים מרפק את דרכו.

היה חסר מנוחה, עצבני. עשן סגריות בכמויות כבר משביעית, וכסס את צפורניו עד לשרש. לא אהב לשבת בבית, אלא אם כן נמצא לו עסוק מענין, על פי רוב משהו מעשי באלקטרוניקה או במכניקה. למרות שלא אהב לבלות שעות בקריאה, הרי שקצב הקריאה שלו היה מדהים. בתחרות איתו הוא קרא כ-800 מילים בדקה וזכר כמוני את הפרטים הכתובים.

עם בנות היה בישן. תכונה שהשתנה רק במשך השרות הצבאי. הוא היה עדין ביחסו לבנות ומתחשב, מחוך כך קרה שחברתו הראשונה ~~למשך~~ למשך תקופה ארוכה היתה בחמישית שעה שהוא היה בשמינית.

ב צ ב א : לשריון הלך, כי לא רצה ללכת ברגל או לרוץ. "למה לקרוע את התחת אם אפשר לנסוע?"

היה בין הטובים בקורסים שעבר: מקצועות, מטקי"ם, קק"ש, ידע להפסיד בכל מקום, והיו לו קשרים טובים.

היה לו חוש צדק מפותח, כך קרה שהוא היה בין מארגני בריחה לשישי שבת של קבוצת קצינים ומטקי"ם, מאחר שסבור היה שהם רותקו בגלל "קריזה" ולא בגלל סיבה מוצדקת. מבריחה זו הוא יצא בנזיפה בלבד בגלל חוות הדעת הטובות שמלאו את היקו הצבאי.

בהיותו קמב"ץ צעיר בגדודו, לא חשש להסתכסך עם המג"ד כי סבר שדרך העבודה בין המג"ד לבניו איננה נכונה ואיננה טובה. מובן שהדבר הביא לכרטיס נסיעה לגדוד אחר שם שרת כסמ"פ עד המלחמה ועד למותו.

את השריון הוא אהב והיה גאה בשרותו בחיל זה. תמיד שמח להראות למבקרים את "הטנקים שלו" ולהסביר. הוא ניסה לשפר דברים, ולא תמיד א ברך קונבנציונאליים. הוא התקין מכשיר קשר נוסף בטנק שלו בכדי שיוכל להאזין להוראות המג"ד ישירות ולא דרך המ"פ. הוא לקח מהבית טלסקופ יקר ועדין, החקין אותו על הטנק בכדי שיוכל לאחר מטרות מיחר מרחק, ואח"כ הביא הביתה את שבירי הטלסקופ המרוסק. בכדי לקיים קשר מתמיד עם סמל תורן בזמן שהוא היה קצין תורן, הוא לקח מהבית "הוקי-טוקי" והשתמש בו. מובן שמישהו עשה לו "טובה" והרים את ה"הוקי-טוקי".

מכתבים הביתה היו אצלו דבר נדיר, וכן גם טלפונים. הוא פשוט אהב לעשות ולא לדבר.

אם כל הבחורים בגיל כזה מדברים על "התעסקויות" עם בנות או על "התפרפרויות", הרי שהוא תמיד דבר על חתונה. תמיד חפץ את זאת שתתאים לו ^{לכל} החיים, ולא בשביל חיי רגע.

בחתונה שלי, עשה הכל בשביל לעזור, אבל היה "חמוץ" הוא פשוט קנא במתחננים.

הנקודה היחה אצלו כל כך רגישה שכאשר אמי התחתן הוא הסכים
ברצון להשאר בשבילו יותר מהנדרש.

תמיד חפש את ההערכה על מעשים שהוא עושה, ולכן בקש תמיד
לעבור למקומות בהם יש פעילות. כאשר "התחמם" המצב ביום העצמאות,
הוא נשאר מרצונו ביחידה, וצלצל למחליף שלו ואמר שישאר בבית.

ע מ י ח י

עמי טכטייר בעני כבחור שלא פחד מהמוסכמות, הוא עשה כטוב בעיניו (לא לשלילה).

הוא היה הראשון שהכניס לפנימיה את האלקטרוניקה כתחביב. לחדרו הכניס מורס, קבע תחבט אלוט בפנימיה ועסק בשדור כתחביב. אחריו כן התחיל לבנות ולעסוק בכל שאר אצאצא עיסוקי האלקטרוניקה. מובן שהדרך למגמה האלקטרונית הייתה פתוחה בפניו, עמיחי היה בין הבודדים שבחברה שלא הסתפק באלקטרוניקה כנושא לימוד, אלא עסק בה גם בשעות הפנאי המעטות שהיו לנו בפנימיה. חדרו היה מלא תמיד בכל מיני רכיבים אלקטרוניים וחשמליים מסוגים שונים, תמונת אופיינית שציפית לראות משכנסת לחדרו הייתה: עמיחי יושב ליד שולחנו ועוסק בהלחמות. אם היה מישהו שהדביק אותו בחידק האלקטרוניקה (ואני מתכוון לאלקטרוניקה מעשית) היה זה עמי. בהפסקות הלימודים בגמנסיה יכולת לראות אותו משוחח אלקטרוניקה, מצייר אלקטרוניקה, וחי אלקטרוניקה. עוד תחביב שהיה לו לעמי והוא הכניס לפנימיה, היה הצילום. הוא זה שדאג ואירגן שהפנימיה תפתח חוג לצילום עם "מעבדה" קטנה. בה הוא פתח והדפיס הרבה מהתמונות שצלמנו בסדרות.

כינורו של עמי בפנימיהו "העסקן". וכשמו זה, כן הוא. תמיד יכולת למצוא אותו עוסק בכל. הן בענינים חברתיים והן בעניני עבודה. בעניני כספים ועניני מסיבות. עמי היה בחור פעלתן שלא יכול לראות מבצע כלשהו מתבצע ללא נוכחותו הפעילה, ולא משנת סת המבצע, חיוני או שלילי. תמיד עמיחי "בפנים". הרבה עבודות צבוריות שלא היה מי שיקח על עצמו את מירחתן, ראינו בשמחה איך עמיחי נכנס לעולו, ופותר אותנו מן הצורך להחליט מי "יתנדב".

עמי הוא אחד מהדמויות המיוחדות בצנינון את מחזור "שרון" בפנימיה. תמיד בלט, תמיד הפעיל אנשים, ותמיד עסק במלוא המרץ, בכל מה שאפשר לעסוק.

זאת היא דמותו של עמיחי שאני זוכר...

אבי

(חניך הפנימיה הצבאית ת"א)

עם עמי הייתי יחד בחדר אחד בחדר ההכנה (לפנימיה הצבאית).
עם גמר חודש ההכנה נפרדו דרכנו בחמישית בכיתות אחרות, ומהכנה הששית
גם במגמות שונות.

את עמי זכרתי תמיד כבחור קפדן ויסודי, תמיד יודע את העומד
לפניו ואצאצא, וכל דבר שרצה בו, היה מסתדר על הצד הטוב ביותר.
אצל עמי השתלבו אינטליגנציה גבוהה עם ידיים טובות. כל דבר
שהתקלקל היה זה תמיד עמי שידע ליעץ, לסדר ולתקן. כשסימנו את הפנימיה
הצבאית, קשה היה לעמי לשמור על קשר עם החברה, מכיון שהיה ירושלמי,
אך לא פעם היה יורד לשפלה בימי שישי כדי להפגש עם החברה, ולו לכמה
שעות בלבד.

אחרי המלחמה הייתי בסידרת חינוך שם הרצה סא"ל קפלני (מי שהיה
המג"ד של עמי במלחמה) - על המלחמה ברמת הגולן. בתאור הקרבות הזכיר
לא פעם אחת את אחד הסמ"פים שנהרג בצפון הרמה. הבנתי שהמדובר הוא
בעמי. אחרי ההרצאה שאלתי אותו אם המדובר הוא בעמי דורון, ותשובתו
היתה חיובית. הוא סיפר לי כיצד לחם עמי בגבורה עילאית עד שנפגע
ונהרג.

מעולם לא תארתי לעצמי שכך יסיים עמי את חייו. תמיד ראיתי את
עמי לנגד עיני כמדען, מתכנן וממציא.
קשה להשלים עם מציאות החיים, לפעמים אפילו לא רוצים להאמין בכך
מנסים להתרגל, אך זה לא הולך.

אנרך מיכאלי

(חניך הפנימיה הצבאית ת"א)

6.8.1974

ע מ י ח י ז"ל.

כשמבסיים להגדיר את עמיחי יש להזהר בשני דברים. יש להזהר שלא להגדיל את חלקו בתחומים מסוימים, מעבר למה שהיה באמת. אך כפליים יש להזהר שלא להמעיט את חלקו בתחומים אחרים, שבהם כפי שגילינו ~~אאאאאא~~, באיחור, לא הגענו כלל לקרסוליו.

ארבע שנים חיינו עם עמיחי, והאמת היא שלא ראינו בו דמות חברותית. עמיחי לא דאג אף פעם להראות פופולרי ולא נוסף לכבודו באם גנסה לסלף עובדה זו.

בדבר אחד הבחנו אצל עמיחי כבר מן הימים הראשונים: עמיחי בלהב תמיד ליטול חלק בחיים הצבוריים. בכל דבר התעניין, לכל ענין ביססה להכנס לארגון ולקחת על עצמו אחריות.

תכונתו זאת היתה חזקה מאוד ולא נראתה לנו סבנית. בליגלוג ואפילו ישמץ של בוז כינינו אותו "עסקן" - "גזבר", ועוד מיני תארים אשר איפיינו פעילותו הרבה.

קשה לומר שעמיחי היה מרוצה מתגובותינו, אך תמיד הבליג עליהן, ואף פעם לא נפגמה בגללן פעלתנותו. בעלון המחזור כתבנו עליו, בין השאר, 'אמרה אופינית של עמיחי: "תן לי, אבי כבר אסדר את זה"'. תמיד לגלגנו על גישתו זו, וסבורני שרק אחרי המלחמה הבנו פתאום איזו גדולה התחבאה בצל אותה "עסקנות". ה"עסקנות" שבה פיקד עמיחי על חייליו בקרב הקשה, ושבה עבר שוב ושוב מטנק פגוע לסנק אחר והמשיך ללחום בעקשנות ובדבקות עד שהוכנע ע"י המות.

סלח לנו עמיחי ז"ל על התייחסותנו המעוותת כי איך לומר, לא תבנו, אבל בעצם דומה שאתה תמיד הבנת.

משה דיין.

(חניך הפנימיה הצבאית ת"א)